

Anarcho-Biblioteka
Dobry pieróg to wywrotowy pieróg

Kanadyjscy anarchiści z bronią w rękę

Film dokumentalny “Akcja Bezpośrednia” na kanale
youtube Czarna Teoria

Anonim

Anonim
Kanadyjscy anarchiści z bronią w rękę
Film dokumentalny “Akcja Bezpośrednia” na kanale youtube Czarna Teoria

<https://grecjawogniu.info/?p=29827>

pl.anarchistlibraries.net

Akcja Bezpośrednia była grupą anarchistycznej partyzantki miejskiej walczącą w Kanadzie na początku lat '80 (Nie należy mylić jej z analogiczną grupą o tej samej nazwie działającą we Francji). Założyli ją, żyjący we wspólnej komunie, radykalni aktywiści Ann Hansen i Brent Taylor, elektronik Doug Stewart oraz gitarzysta Subhumans Gerry Hannah i jego dziewczyna, nastoletnia July Belmas. Pod koniec lat '70, w ramach badań uniwersyteckich, Ann Hansen odbyła podróż do Francji, gdzie spędziła kilka lat w środowisku działaczy wspierających europejskie grupy zbrojne. Poznała tam ukrywającą się bojowniczkę RAF Sabine Schmidt, która zachęciła ją by wróciła do Kanady i zbudowała tam własną grupę.

Widząc obojętność rządu na pokojowe działania kanadyjskiego ruchu radykalnego ta piątka postanowiła wprowadzić do niego bardziej bojowy element walki zbrojnej, przeprowadzając serię ataków na obiekty firm dewastujących naturę i uczestniczących w nuklearnym wyścigu zbrojeń. Ideologia grupy była mieszanką zielonego anarchizmu, antykonsumpcjonizmu i feminizmu. W duchu głębokiej ekologii Akcja Bezpośrednia podkreślała, że natura jest wartością bezcenną, krytykując rozwój przemysłowy zarówno w jego kapitalistycznej jak i komunistycznej wersji. „W przeciwieństwie do większości grup partyzantki miejskiej i ruchów społecznych lat '70 i '80-ych, nie akceptowaliśmy ślepo koncepcji zakładającej, że technologia, postęp, nauka i dobrobyt materialny są wartościami nadrzędnymi”- pisała Hansen.

Partyzantom z AB nie chodziło o symboliczne ataki, ale o wywołanie dużych i dotkliwych zniszczeń, zdolnych poważnie zakłócić, a nawet przerwać atakowane projekty. W niektórych przypadkach udało się to. W tym celu grupa przygotowywała się do swojej działalności długo i systematycznie, szczególnie opracowując plany swoich operacji, doskonaląc techniki kamuflażu i nielegalnego pozyskiwania aut oraz materiałów wybuchowych. Dynamit kradli z magazynów firm budowlanych remontujących drogi w górzystym krajobrazie Kanady, a kradzieżyaut uczyli się z trzecioobiegowych poradników skrajnie prawicowych czasopism. Do skuteczności znacząco przyczyniły się elektroniczne umiejętności i ponadprzeciętna inteligencja Douga Stewarta. Mimo to, obawiając się psychicznej izolacji, Akcja Bezpośrednia nie zdecydowała się na pełne zejście do podziemia, co na skutek późniejszych błędów operacyjnych, pozwoliło policji namierzyć ich kryjówkę i aresztować jej członków.

Pierwszą głośną akcją było wysadzenie transformatorów stacji elektroenergetycznej w Dunsmuir na wyspie Vancouver zasilającej megaprojekt firmy BC Hydro, budującej potężną sieć energetyczną, mającą zasilać rozwój

przemysłu (w tym liczne tartaki) dewastującego dziką przyrodę wyspy. Wybuch miał miejsce 30 maja 1982 roku i wywołał zniszczenia o wartości 5 milionów dolarów. Spowolniło to projekt BC Hydro, nie powstrzymało jednak dalszych prac.

W październiku 1982 roku AB zdetonowała furgonetkę z 550 kg dynamitu pod fabryką Litton Industry produkującą systemy naprowadzania do amerykańskich rakiet dalekiego zasięgu, używanych przez USA w zimnowojennym wyścigu zbrojeń. Zamach okazał się tragiczny w skutkach, ponieważ fale radia antyterrorystów wezwanych na miejsce przedwcześnie zdetonowały ładunek czasowy. Bomba wybuchła zanim ochrona zdążyła ewakuować ludzi pracujących w fabryce na nocnej zmianie. Nikt nie zginął, ale wiele osób zostało rannych. W publicznym oświadczeniu grupa złożyła samokrytykę, przeprasząc za ofiary cywilne oraz wyliczając błędy które do tego doprowadziły.

Jednocześnie akcja ta zradycalizowała nastroje w części środowiska antywojennego, uruchamiając dynamikę, która doprowadziła do utraty przez Litton Industry kontraktu na komponenty dla rakiet cruise. Trzy dni po wysadzeniu fabryki organizatorzy protestów antywojennych byli zaskoczeni, gdy demonstracje pod fabryką przyciągnęły rekordową liczbę 700 ludzi. Grupy antynuklearne odnotowały znaczący wzrost członków. Wielu ludzi po raz pierwszy zaczęło krytycznie interesować się produkcją zbrojeniową w Kanadzie. Liderka „Aliansu na rzecz Akcji Pokojowej”, która wypowiada się w filmie, poczuła tamtego dnia przypływ siły i odwagi: „Wcześniej zastanawiałam się czy jestem gotowa na aresztowanie, jednak po zamachu wątpliwości mnie opuściły. Zrozumiałam, że jest to coś co chcę zrobić. (...) Powiedziałabym, że działania Akcji Bezpośredniej wzmocniły mnie do myślenia, stawiania sobie wyzwań i posuwania się w swojej walce politycznej dalej niż dotąd.” (...) „To co zrobili wymagało nadzwyczajnej odwagi. Nie mam co do tego wątpliwości, ponieważ od czasu walki prowadzonej przez Front Wyzwolenia Quebecu (FLQ) nie ma i nie było w Kanadzie zorganizowanego w ten sposób ruchu rewolucyjnego.,,

Ostatnią głośną akcją Akcji Bezpośredniej przeprowadzoną 22 listopada 1982 r. było spalenie trzech sklepów sieci Red Hot Video (RHV) handlującej twardą pornografią propagującą przemoc wobec dzieci i kobiet. Z tej okazji grupa połączyła siły z działaczkami ruchu feministycznego pod wspólnym, roboczym szyldem „Fire Wimmins Brigade”. Spotkał się on z szerokim poparciem społecznym ze strony grup kobiecych, które od dawna bezskutecznie próbowały zainteresować rząd problemem RHV. Niektórzy przestrasze-

ni właściciele franczyzy zlikwidowali swoje sklepy, inne zmieniły nazwę, inne wycofały brutalny materiał. Dopiero po atakach, aby wyciszyć nastroje i uciąć łeb sprawie, rząd oficjalnie wytoczył przeciw sieci oskarżenia o propagowanie przemocy, co zakończyło wieloletnią kampanię walki z RHV. Podczas jednego z tych podpałów Ann Hansen poważnie ucierpiała. Wybuchające opary benzyny poparzyły jej twarz, którą udało się wyleczyć dopiero po wielomiesięcznej, prywatnej kuracji. Co ciekawe w czasie ataków na RHV policja obserwowała już całą piątkę, śledczy zdecydowali się jednak nie interweniować i pozwolili na podpalenia (nie licząc prób które miały zniechęcić Akcję Bezpośrednią, takich jak przecięcie linek hamulcowych w jednym z aut użytych tamtej nocy), ponieważ czekali aż podsłuchy założone w kryjówce nagrają rozmowę które pozwoli udowodnić partyzantom udział w atakach na BC Hydro i Litton. Policja starała się zataić ten fakt podczas procesu fałszując dokumenty śledztwa. Aresztowanych partyzantów okrzyknięto „Piątką ze Squamish” (miejsce gdzie zostali aresztowani jadąc do lasu na ćwiczenie strzelania z broni), a część środowiska zorganizowała kampanię solidarnościową. Wysokie wyroki więzienia złamały jedność grupy, a Julie Belmas oskarżono o kolaborację z władzami w zamian za niższy wyrok.

Za kratami Ann Hansen odkryła w sobie talent pisarski, pisząc powieść „Direct Action: Memoirs of an Urban Guerilla” w której szczegółowo opowiedziała historię Akcji Bezpośredniej, wzajemnych relacji między członkami grupy (w tym swojej miłości do Brenta Taylora) i stosowanych przez nich metod działania. Powieść łączy w sobie elementy intymnego pamiętnika i poradnika partyzantki miejskiej, przedstawiając wydarzenia również z punktu widzenia policjantów i pokojowych aktywistów. Ukazał się również zbiór tekstów politycznych AB pt: „War on Patriarchy, War on the Death Technology, oraz analiza działalności grupy „Politics of Bombs. Reflections on the Development of Armed Struggle in Canada”.

W swojej książce Hansen zdefiniowała akcję bezpośrednią: ”Esencją akcji bezpośredniej... jest walka prowadzona przez ludzi we własnym imieniu, odrzucająca tych, którzy twierdzą, że reprezentują ich prawdziwe interesy, bez względu czy są oni rewolucjonistami czy rządowymi urzędnikami. To idea znacznie bardziej wywrotowa niż obywatelskie nieposłuszeństwo, ponieważ nie chodzi w niej o reformy ani o wpłynięcie na władze państwowe, lecz o ich podkopanie, poprzez pokazanie, że są zbędne i podatne na ciosy. Gdy ludzie, sami dla siebie, sięgają po przemoc, by chronić swoją społeczność przed rasistowskimi atakami lub by bronić przyrodę przed ekologiczną destrukcją, wówczas właśnie stosują akcję bezpośrednią”.